

[Bodil Koch.]

om, at ændringer inden for den ligesom fastlåste kirkelige tænkning og struktur er nødvendige, om man da kerer sig om folkekirkens fremtid. Det må være den kirkelige administrations fornemste opgave at lytte og føle sig ind i, hvad der rører sig i befolkningen, og handle derefter.

Det er rigtigt, hvad provst Carl Trock skrev for et par år tilbage, at inden for folkekirken overvældes vi i disse år af teoretiske og golde principdiskussioner, og jeg tror, at det hæmmer en sund og fri kirkelig udvikling.

Når Lundtofte-studerterne har ønsket en præst, er det efter deres eget udsagn ikke udtryk for, at de vil isolere sig, men tværtimod udtryk for ønsket om at slippe ud af det isolerede faglige miljø, som netop et teknisk uddannelsescenter kan have tendens til at udvikle.

Lad mig til slut sige, at i denne tid, hvor der tales så meget om kløften mellem kirke og folk, er studenternes anmodning om en præst og den meget beundringsværdige tålmodighed, hvormed de gennem flere år har forfulgt sagen, udtryk for en glædelig tillid og forventning til folkekirken. Jeg beder ministeren om ikke at gøre denne forventning til skamme.

Kirkeministeren (Arne Fog Pedersen):

Jeg kan svare fru Bodil Koch, hvad det ærede medlem nok er orienteret om selv, at den danske folkekirke helt fra gammel tid har været opdelt i et stort antal sogne, godt 2.000, inden for hvilke præsterne virker, varierende fra, at en præst har 4 sogne, og til, at et sogn har 4 præster, alt efter sognenes størrelse og befolkningstal, og den ordning tror jeg dog ikke de fleste vil kunne tænke sig at rokke ved.

Men problemet, som fru Bodil Koch dernæst nævner, er jo så, om denne ordning i videre omfang end hidtil skal suppleres med specialpræster, som skal arbejde på tværs af sognegrænserne eller betjene særlige grupper eller miljøer, og her kommer altså det spørgsmål ind i billedet, som det ærede medlem rejste, om en særlig præstelig betjening af studenterne på Lundtoftesletten, og det er altså det, spørgsmålet drejer sig om i dag.

Nu kan jeg i mit ministerium se, at sagen har været drøftet allerede i maj 1966,

som også det ærede medlem nylig mindede om, under daværende kirkeminister, fru Bodil Koch, uden at det dog førte til noget resultat. Men jeg ser, at ved den drøftelse enedes man om, at fremgangsmåden måtte være den, at menighedsrådet i Lundtofte indsendte et andragende til ministeriet ad tjenstlig vej herom. Da jeg blev kirkeminister og, som det blev nævnt før, modtog en henvendelse fra studenterrepræsentanter angående denne sag — det var i maj 1968 — arbejdede jeg videre med sagen efter de samme retningslinjer, og jeg havde i efter-sommeren i fjor et møde med biskoppen over Helsingør stift, Leer-Andersen, om sagen. Vi var enige om, at den mest ønskelige og for øjeblikket den eneste rigtig farbare fremgangsmåde var den at søge at knytte en fjerde præst til Lundtofte kirke på normal måde, og han skulle så have som sin særlige opgave at betjene de studerende på Lundtoftesletten — altså den samme fremgangsmåde, som i sin tid fru Bodil Koch øjensynlig gjorde indledende skridt til.

Man formodede så, at antallet af tekniske studerende og folketallet i Lundtofte sogn i øvrigt ville kunne gøre et sådant skridt velmotiveret; men det har vist sig ifølge oplysninger fra folkeregisteret på Lyngby rådhus, at det knap er tilfældet, idet vælger-tallet i Lundtofte sogn fra november 1965 til november 1968 er faldet fra 7.470 til 7.150, og der bor i dag i Lundtofte sogn næppe mere end godt en 14.000 mennesker, et helt præcist tal har jeg ikke rigtig kunnet få. Da vi i kirkeministeriet i disse præstemangeltider er nødt til at regne med omkring 5.000 indbyggere pr. præst i bymæssige bebyggelser, ville altså folketallet i Lundtofte ikke kunne motivere ansættelsen af en fjerde præst i Lundtofte sogn.

Men hertil kommer, som det blev nævnt før, at menighedsrådet i Lundtofte på et møde den 12. december i fjor efter en forhandling om, hvorvidt man skulle søge om ansættelse af en fjerde præst ved kirken med studenterne som særligt arbejdsområde, kun vedtog en sådan henvendelse med 9 stemmer imod 7. Se, når et så betydeligt mindretal i et menighedsråd ligefrem frabeder sig en sådan præsteansættelse og folketallet i sognet i øvrigt aldeles ikke motiverer det, så fandt jeg det altså med den udtalte præstemangel taget i betragtning ikke særlig